

UCHWAŁA
II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ
PODJĘTA DNIA 26 LUTEGO 2022 ROKU
NA PODSTAWIE PROJEKTU PRZYGOTOWANEGO
PRZEZ KOMISJĘ DS. KATECHIZACJI

I. WPROWADZENIE

1. Katechizacja – realizowana na mocy Jezusowego posłania „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28, 19-20) – wpisana jest organicznie w misję Kościoła, stanowiąc istotny element ewangelizacji. Choć rolą i formą katechezy podlegały pewnym zmianom, to można stwierdzić, że nie ma Kościoła bez katechezy.
2. Papież Franciszek przypomina, że w katechezie fundamentalną rolę odgrywa pierwsze przepowiadanie lub *kerygma*, która powinna zajmować centralne miejsce w każdej próbie odnowy Kościoła. Z ust katechety powinno zawsze rozbrzmiewać pierwsze orędzie: „Jezus Chrystus cię kocha, dał swoje życie, aby cię zbawić, a teraz jest żywy u twego boku codziennie, aby cię oświecić, umocnić i wyzwolić” (Franciszek, *Evangelii gaudium*, nr 164). Kerygmat stanowi zatem główne orędzie, do którego trzeba wciąż powracać i słuchać go na różne sposoby oraz stale głosić podczas katechezy w jej różnych formach i na wszystkich etapach.
3. Istotną rolę stanowi odczytywanie współczesnego kontekstu katechetycznego. Postępująca sekularyzacja społeczeństw, coraz większy relatywizm i indywidualizm, a także coraz szerzej obecna w życiu ludzi kultura cyfrowa to tylko niektóre ze zjawisk wpływających na konieczność odnowy katechetycznej, ale także na potrzebę zintensyfikowania wysiłków katechetycznych w tradycyjnie rozumianych środowiskach wychowawczych, a więc w domu, parafii i placówce oświatowej, a także w nowym środowisku, którym są media, zwłaszcza te wirtualne.
4. Ważnym kontekstem katechetycznym jest również wymiar lokalnego środowiska, związany ze specyfiką diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej, bardzo rozległej terytorialnie, położonej na częściach terenów trzech województw, z dużą ilością małych miejscowości, także niedużych

szkół, z których wiele zlikwidowano. W posługę katechetyczną w diecezji zaangażowanych jest około 620 nauczycieli religii: kapłanów, osób konsekrowanych i świeckich.

5. Niniejszy dokument ukazuje strukturalny kształt katechezy w diecezji i jej organizację, wskazuje parafię jako podstawowe środowisko katechezy, skupia się na osobie katechety i jego formacji, a także na nauczaniu religii w placówkach oświatowych oraz wskazuje istotną rolę szkolnictwa katolickiego w formowaniu do wiary. Adresatami katechezy są osoby dorosłe, dzieci i młodzież na kolejnych etapach edukacyjnych, a także osoby o specjalnych potrzebach edukacyjnych.
6. Dokument ten, odpowiadając na wyzwanie stojące przed katechezą, pragnie inspirować do refleksji nad jej obecnym i przyszłym kształtem w diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej.

II. ORGANIZACJA KATECHEZY W DIECEZJI

7. Kształtowanie katechezy w diecezji – z woli biskupa diecezjalnego – należy do Wydziału Katechetycznego Kurii Biskupiej, za który odpowiedzialny jest jego dyrektor.
8. Do głównych zadań Wydziału Katechetycznego należy ocena sytuacji, w których głoszone ma być słowo Boże, koordynowanie działań katechetycznych z innymi obszarami duszpasterskimi, wspieranie katechetów pełniących swoją posługę w zróżnicowanych przestrzeniach głoszenia słowa (m.in. parafia, szkoła) oraz współpraca z organizacjami społecznymi i instytucjami państwowymi.
9. Wydział Katechetyczny wspierany jest w swoich działaniach przez diecezjalnych i dekanalnych wizytatorów katechetycznych oraz doradców metodycznych i konsultantów.
10. Zaleca się powołanie Rady Katechetycznej, która byłaby ciałem opiniującym i doradczym w organizacji katechezy w diecezji. W jej skład powinni wchodzić katecheci – przedstawiciele wszystkich środowisk realizujących katechezę. Ustanowienie Rady Katechetycznej powinno nastąpić na mocy decyzji biskupa diecezjalnego, po wcześniejszym opracowaniu jej statutu.

III. PARAFIA JAKO WSPÓLNOTA KATECHIZUJĄCA

11. Podstawowym miejscem katechezy, a zarazem jej podmiotem, jest parafia. Tworząca ją wspólnota – pod przewodnictwem proboszcza – inspirowuje i ukierunkowuje realizację posługi katechetycznej, a także towarzyszy odkrywaniu nowych powołań do głoszenia słowa.
12. Obecnie – ze względu na tendencje sekularyzacyjne, liczne rezygnacje z udziału w lekcjach religii w szkole, brak odpowiedniej formacji religijnej w rodzinach, a także niewystarczające

i zbyt mało angażujące wewnętrznie praktykowanie wiary – na każdym etapie katechizacji konieczne jest ciągle powracanie do podstawowych treści katechetycznych (*kerygmatu*), bez zakładania, że są one oczywiste i już wcześniej przyjęte.

13. Odpowiedzialność za organizację katechezy, zarówno jeśli chodzi o katechezę parafialną jak i nauczanie religii w placówkach oświatowych, spoczywa na proboszczu. Jest on wspierany przez kapłanów, osoby konsekrowane i wiernych świeckich zaangażowanych w dzieło katechizacji.
14. Adresatami katechezy w parafii są – znajdujące się w różnych sytuacjach wiary i kontekstach kulturowych – osoby dorosłe, dzieci i młodzież. Rozeznanie grup adresatów, określenie ich potrzeb w drodze ku dojrzałości wiary oraz indywidualizacja aspektów kierowanego do nich słowa Bożego jawi się jako jedno z najważniejszych zadań katechizacji.
15. Należy dążyć do odnowienia i rozszerzenia oferty katechezy parafialnej, doceniając i wskazując na dobre przykłady w tej kwestii. Zwracając szczególną uwagę na katechezę przygotowującą do sakramentów, należy dokładać wszelkich starań w poszukiwaniu nowych form działalności katechetycznej wykraczającej poza ten obszar.

IV. TOŻSAMOŚĆ I FORMACJA KATECHETY

16. Katecheta – uczeń Chrystusa jest posłanym przez Kościół głosicielem słowa Bożego, który uczestniczy we właściwy dla siebie sposób w realizacji misji zbawczej Kościoła. Uczestnictwo to rozpoczyna się od rozpoznania przez osobę ochrzczonej powołania do udziału w prorockiej misji Kościoła, które zostaje potwierdzone przez proboszcza parafii. Zaangażowanie katechetyczne dokonuje się zarówno w środowisku parafialnym jak i poprzez nauczanie religii w placówkach oświatowych.
17. Podstawowym warunkiem pełnienia posługi katechetycznej – niezależnie od środowiska jej realizacji – jest prowadzenie życia według wskazań Ewangelii oraz posiadanie odpowiednich predyspozycji pedagogicznych.
18. Katecheza realizowana jest w parafii przez katechetów i animatorów katechezy parafialnej, którzy pełnią swoją posługę na mocy posłania i błogosławieństwa biskupa diecezjalnego. W wyjątkowych przypadkach, katecheta pełniący posługę w parafii może być posłany przez proboszcza. Z nadzieją należy patrzeć na próbę dowartościowania i doprecyzowania posługi katechisty. Zapowiadane dokumenty Stolicy Apostolskiej i Konferencji Episkopatu Polski powinny stać się inspiracją do odczytania powołania katechisty w warunkach diecezji.

19. Katecheci pełniący posługę w diecezji zobowiązani są do uczestnictwa w stałej formacji duchowej i intelektualnej organizowanej przez Wydział Katechetyczny.
20. Zasady stałej formacji nauczycieli religii określa szczegółowo regulamin przygotowany przez Wydział Katechetyczny. Do obowiązkowych wydarzeń formacyjnych należą m.in. rekolekcje, konferencje rejonowe, spotkania dekanalne i parafialne oraz inne formy doskonalenia zawodowego.
21. Za formację stałą animatorów katechezy parafialnej, której szczegółowe zasady określa Wydział Katechetyczny, odpowiedzialny jest proboszcz.

V. NAUCZANIE RELIGII

22. Placówki oświatowe (m.in. szkoły i przedszkola) są istotnymi miejscami pełnienia przez Kościół posługi słowa, którą w imieniu Kościoła realizują katecheci-nauczyciele religii.
23. Należy przypominać chrześcijańskim rodzicom o obowiązku formacji wiary ich dzieci, również poprzez nauczanie religii w placówkach oświatowych. Obowiązek ten wiąże się także z potrzebą zapewnienia dzieciom i młodzieży odpowiedniego kształtu tego nauczania oraz krytycznego spojrzenia na obecne wysiłki katechetyczne i zdolności do korekty podejmowanych działań, we współpracy z rodzicami.
24. Katechetę-nauczyciela religii powołuje – na wniosek proboszcza – biskup diecezjalny, udzielając mu misji kanonicznej i kierując go do konkretnej placówki oświatowej. Proboszczowie powinni w roztropny sposób wskazywać kandydatów, uwzględniając ich zdolności i predyspozycje właściwe dla poszczególnych etapów edukacyjnych.
25. Skierowany przez biskupa diecezjalnego katecheta-nauczyciel religii, zarówno kapłan jak i osoba świecka, zostaje zatrudniony przez dyrektora placówki oświatowej, zgodnie z obowiązującym prawem. Osoby konsekrowane – kierowane przez swoich przełożonych do pracy katechetycznej w diecezji – zatrudniane są z zachowaniem kompetencji należnych biskupowi diecezjalnemu i proboszczowi.
26. W uzasadnionej sytuacji, biskup diecezjalny ma prawo cofnąć katechecie-nauczycielowi religii skierowanie, co jest równoznaczne z utratą prawa do nauczania religii w danej placówce. Cofnięcie to powinno być poprzedzone pisemnym upomnieniem skierowanym przez proboszcza do katechety i podanym do wiadomości biskupa diecezjalnego.

27. Katecheta-nauczyciel religii zobowiązany jest podporządkować się aktualnemu prawu oświatowemu, z zachowaniem kompetencji merytorycznych zagwarantowanych przez *Konkordat między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską* (art. 12.4).
28. Zadaniem katechety-nauczyciela religii jest realizacja programu nauczania religii wskazanego przez biskupa diecezjalnego.
29. Katecheta-nauczyciel religii, pełniąc swoje posłannictwo, wpisuje się w szerszy kontekst realizacji misji głoszenia słowa przez wspólnotę parafialną i nie może ograniczać swojej posługi jedynie do przestrzeni placówki oświatowej. Z racji pełnionej funkcji, zobowiązany jest on do prowadzenia życia sakramentalnego i włączania się w działalność duszpasterską w parafii.
30. W porozumieniu z proboszczem, należy ustalić zadania katechety w obszarze duszpasterskim, uwzględniając przy tym realizowane przez niego obowiązki, które wynikają z jego powołania i sytuacji życiowej. Zgodnie z *Dyrektorium katechetycznym Kościoła katolickiego w Polsce* (pkt 90), katecheci powinni być wynagradzani za wszystkie działania na rzecz parafii, z wyjątkiem: przygotowania liturgii niedzielnej i świątecznej, uczestnictwa w jednej Mszy świętej w niedzielę i święta z udziałem dzieci i młodzieży w parafii, na której terenie znajduje się szkoła, oraz podjęcia opieki nad swoimi uczniami w czasie rekolekcji szkolnych.

VI. KATECHEZA Z DOROSŁYMI

31. Katecheza z dorosłymi jest niezwykle istotną częścią katechetycznej misji Kościoła, ponieważ pomaga ona uznać ciągle rozwijanie wiary za zadanie priorytetowe i prowadzi do duchowej mądrości, która „oświeca i jednoczy wielorakie doświadczenia w życiu osobistym, rodzinnym i społecznym” (Papieska Rada ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji, *Dyrektorium o katechizacji*, nr 259).
32. Aby katecheza z dorosłymi była owocna, trzeba najpierw uznać niejednorodność tego najdłuższego okresu życia człowieka jako ciągłego procesu przebudowy z ewoluującą i dojrzewającą wiarą, a następnie uznać różne sytuacje związane z przeżywaniem wiary. Zrozumienie sytuacji i potrzeb konkretnych dorosłych jest niezbędne, aby odpowiednio dostosować zarówno treści jak i formy podejmowanych działań katechetycznych.
33. Istotna jest rola katechety – towarzysza i wychowawcy, który działa inspirująco i wspierająco w osobistym rozwoju religijnym dorosłego. Modelowe jest takie prowadzenie katechezy

z dorosłymi, aby oni sami w coraz większym stopniu przejmowali odpowiedzialność za rozwój swojej wiary.

34. Biorąc pod uwagę różne sytuacje katechizowanych dorosłych, ich katecheza ma za zadanie budzenie wiary, oczyszczanie jej z częściowych, mylnych lub błędnych wyobrażeń, ożywianie wiary oraz pomoc w dzieleniu się nią i w dawaniu świadectwa.
35. Mając na uwadze realia diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej, należy zwrócić szczególną uwagę na życiowe okoliczności i wydarzenia, związane głównie z przygotowaniem do sakramentów dzieci (chrzest, Pierwsza Komunia, bierzmowanie), które tworzą okazję do katechezy rodziców i mogą być punktem wyjścia do zaproponowania im bardziej stałej i organicznej formacji.
36. Szczególnie wartościowa jest katecheza biblijna, która poprzez różne formy (m.in. kręgi biblijne, cykle katechez tematycznych) ma możliwość otwierania dorosłych wierzących na orędzie Pisma świętego, a także może czynić owocniejszą i bardziej zrozumiałą osobistą lekturę biblijną oraz do niej zachęcać.
37. Warto propagować, zwłaszcza w większych parafiach, praktykę regularnej i permanentnej katechezy z dorosłymi skupionej wokół tematów biblijnych, katechizmowych, moralnych, dogmatycznych lub liturgicznych, np. przed niedzielą Mszą lub po niej.
38. Godne docenienia i wsparcia jest również odkrywanie katechetycznego potencjału grup, ruchów i stowarzyszeń kościelnych działających na terenie diecezji, których istotnym elementem formacyjnym jest katecheza z dorosłymi. Warta przemyślenia jest kwestia większego zaangażowania członków tych wspólnot w dzieło katechezy z dorosłymi w parafiach lub w ramach działań skoordynowanych, np. w jednym mieście lub dekanacie.
39. Jedną z propozycji katechezy z dorosłymi może być *rok wiary*. Mógłby on polegać na podjęciu przez grupę wiernych w parafii decyzji o pogłębianiu swojej wiary. Osoby te przeżywałyby rok liturgiczny w pełniejszy sposób.
40. Istotne jest zwrócenie uwagi na katechezę osób w tzw. *trzecim wieku*, które z powodu swojej sytuacji egzystencjalnej stają się bardziej otwarte na głoszone słowo Boże. Podjęcie tej formy katechezy byłoby jednocześnie wypełnieniem przez parafię obowiązku przygotowania wiernych na dopełnienie eschatologiczne ich ziemskiej wędrówki ku Bogu.

VII. KATECHEZA DZIECI

41. Wspieranie dziecka na drodze wiary jest obowiązkiem rodziców. Prosząc o chrzest dla swoich dzieci, rodzice stają się ich pierwszymi katechetami. Podejmując zadanie katechezy dzieci, zarówno parafia jak i szkoła czy przedszkole, realizując nauczanie religii, wypełnia jedynie funkcję pomocniczą wobec zobowiązań złożonych przez rodziców podczas chrztu dziecka.
42. Istotnym wymiarem katechezy dzieci powinno być wprowadzanie ich w Kościół i w życie wspólnoty parafialnej, w ścisłym związku z drogą wiary ich rodziców i pozostałych wiernych. Powinno się to odbywać poprzez wtajemniczanie dzieci w życie wiary, pogłębianie uczestnictwa w liturgii, dostarczanie przeżyć religijnych właściwych dziecięcej psychice i budzenie pozytywnych emocji w odniesieniu do Boga. Należy unikać koncentrowania się jedynie na przekazie intelektualnym. Drogą do osiągnięcia tych celów może być organizowanie Mszy dla rodzin z dziećmi – w większych parafiach obowiązkowe – oraz nabożeństw w formie dostosowanej do możliwości percepcyjnych dzieci (m.in. majowe, różańcowe, Droga Krzyżowa).
43. Centralnym punktem katechezy dzieci jest wprowadzanie ich w życie Eucharystią. Służą temu przygotowanie do Pierwszej Komunii i troska o pogłębianie życia eucharystycznego.
44. Formowanie dziecka do przyjęcia Pierwszej Komunii powinno przybierać formę katechezy rodzinnej i być ukierunkowane na przygotowanie całej rodziny do doniosłego wydarzenia, którym jest pełne uczestnictwo dziecka w Eucharystii. Formacja ta powinna się odbywać w oparciu o programy i materiały wskazane przez Wydział Katechetyczny. Zgodnie z decyzją biskupa diecezjalnego, aktualnie obowiązuje w diecezji realizacja programu *Nauczycielu dobry. Przygotowanie do Pierwszej Komunii Świętej – inaczej.*
45. W przygotowaniu dzieci do Pierwszej Komunii pilnym zadaniem jest formacja świeckich animatorów katechezy parafialnej, którzy – stanowiąc wsparcie dla duszpasterzy – dzięki własnym doświadczeniom rodzinnym, mogą się stawać skutecznymi świadkami i apostołami wobec rodziców dzieci komunijnych. Animatorów należy poszukiwać szczególnie w rodzinach żyjących na co dzień wiarą oraz wśród członków ruchów i wspólnot kościelnych.
46. Wtajemniczanie w Eucharystię po uroczystości I Komunii świętej nie powinno ograniczać się do tzw. *białego tygodnia* lub kilku tzw. *białych niedziel*, ale powinno przybierać postać roku mistagogicznego kończącego się rocznicą Pierwszej Komunii. Istotną rolę w przeżywaniu

tego czasu odgrywa praktyka pierwszych piątków miesiąca, wprowadzanie dzieci do adoracji Najświętszego Sakramentu i organizowanie grup Eucharystycznego Ruchu Młodych.

47. W czasie przygotowywania do Pierwszej Komunii powinno się również właściwie dowartościować sakrament pokuty i pojednania. Można to uczynić poprzez rozdzielenie w czasie pierwszej spowiedzi świętej i Pierwszej Komunii tak, aby rodzice i dzieci odkrywali znaczenie sakramentu pokuty i pojednania.
48. Jako inicjatywę godną polecenia, należy uznać wprowadzanie wczesnej Komunii świętej dla dzieci z rodzin, w których wiara stanowi istotny element życia.
49. Po zakończeniu roku mistagogicznego ważne jest kontynuowanie parafialnej katechezy dzieci w oparciu o wskazania *Podstawy programowej katechezy*.

VIII. KATECHEZA W ŚWIECIE MŁODYCH

50. Godne pochwały jest organizowanie w parafii przyjaznego wobec młodych ludzi miejsca spotkań i odpowiedniej przestrzeni do rozwijania wiary. Jest to niezwykle potrzebne również w kontekście częstych dysfunkcji relacji rodzinnych wynikających z kontestowania przez młodzież autorytetu rodziców oraz ze względu na niebezpieczeństwo budowania przez nią nieodpowiednich i bezwartościowych relacji. Wspólnota parafialna może być zatem przestrzenią doświadczania przez młodych ludzi wartościowych relacji z rówieśnikami oraz duszpasterzami i innymi osobami w parafii. Relacje te mogą się także stać początkiem spotkań biblijnych, liturgicznych, formacyjnych lub modlitewnych oraz stanowić punkt wyjścia do zaproszenia młodych ludzi do istniejących w parafii wspólnot młodzieżowych.
51. Istotnym elementem rozwoju religijnego młodych ludzi jest otwieranie ich na budowanie relacji przyjaźni opartych na prawdzie, dobru i pięknie.
52. W posłudze katechetycznej z młodzieżą niezwykle ważne jest dawanie swoim życiem świadectwa miłości do Boga i człowieka, stwarzanie młodym możliwości spotkania ze współczesnymi świadkami Ewangelii, którzy dają świadectwo radosnego i konsekwentnego życia wiarą, modlitwa z nimi i za nich, a także szukanie tych, którzy są *na peryferiach*. Nie da się być z młodymi bez poświęcenia im swojego czasu, także w wymiarze wykraczającym poza ściśle zdefiniowane obowiązki.
53. Niezbędne jest także poznawanie ich świata i tego, czym żyją, czyli nieustanne *uczenie się młodych*, słuchanie ich, stwarzanie przestrzeni na stawianie pytań, powstrzymywanie się od oceniania i osądzania.

54. Ewangelię w świecie młodzieży należy głosić odważnie i kreatywnie, wykorzystując świat cyfrowy, język kultury, sztuki, muzyki i sportu. Istotną rolę odgrywa również ukazywanie postaci młodych świętych i błogosławionych, m.in. Carla Acutisa, Chiary Luce Badano, Karoliny Kózkówny, Stanisława Kostki i Dominika Savio.
55. Wartościowe i owocne jest zapraszanie młodych na wydarzenia (pielgrzymki, rekolekcje, dni skupienia, inicjatywy diecezjalne) oferujące im przestrzeń, w której otrzymają nie tylko formację, lecz również możliwość dzielenia się życiem, świętowania, poznania konkretnych świadectw i doświadczenia wspólnotowego spotkania z żywym Bogiem.
56. Niezmiernie ważne jest również pokazywanie żywego, *młodego Kościoła* poprzez nawiązywanie do Światowych Dni Młodzieży, przemówień papieży do młodych, Diecezjalnych Spotkań Młodzieży w Skrzatuszu, diecezjalnych pieszych pielgrzymek itd.
57. Istotne jest również kształtowanie w ludziach młodych poczucia odpowiedzialności za Kościół, angażując ich w dziedzinie nowoczesnych technologii, zapraszając jako *asystentów* do współpracy z animatorami prowadzącymi w parafiach grupy lub angażując ich w działalność charytatywną.
58. Przygotowanie do bierzmowania, które jest istotnym wydarzeniem na drodze wiary młodzieży, zostało dość szczegółowo opisane w uchwale przygotowanej przez Komisję ds. młodych. Należy jedynie dodać, że przygotowanie do tego sakramentu w parafiach musi być powiązane z nauczaniem religii w placówkach oświatowych. Katecheci-nauczyciele religii powinni nie tylko treściowo, lecz także duchowo i wychowawczo wspierać działania podejmowane w parafiach. W ramach parafialnego przygotowania do bierzmowania należy podejmować działania prowadzące do osobistego doświadczenia Boga i żywej wspólnoty wiary. Przygotowanie to powinno przebiegać w oparciu o materiały wskazane przez Wydział Katechetyczny.

IX. KATECHEZA SPECJALNA

59. Kościół uważa za wyjątkowo umiłowanych przez Jezusa Chrystusa tych, którzy są niepełnosprawni fizycznie lub intelektualnie albo mają inne ograniczenia. Jezus głosił, że został posłany, aby ubogim nieść radosne orędzie Ewangelii. Głosił słowami i potwierdzał swoim życiem, że królestwo Boże jest przeznaczone dla wszystkich ludzi, począwszy od tych, którzy znajdują się w najbardziej niekorzystnej sytuacji. Miłość Boga Ojca do najsłabszych dzieci prowadzi do ufności, że każda osoba – niezależnie od jej ograniczeń – jest zdolna do

wzrostu w świętości. Dlatego poprzez katechezę Kościół ma niezastąpiony udział w rozwoju religijnym i moralnym osób z niepełnosprawnościami.

60. Katecheza tych osób jest dla wspólnoty kościelnej okazją do wzrostu. Ich obecność mobilizuje ją do przezwycięzania różnorodnych uprzedzeń. Jednocześnie osoby te – jako świadkowie najbardziej podstawowej prawdy o życiu ludzkim – powinny być przyjmowane jako wielki dar.
61. Zaleca się, aby parafia zapewniała osobom z niepełnosprawnościami możliwość przyjęcia wszystkich sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego we właściwym wieku i wzięcia udziału w normalnym programie przygotowań do nich. Kryterium przyjęcia sakramentów to nie rozwój intelektualny, lecz wiara osób z niepełnosprawnością intelektualną lub – w przypadku braku możliwości komunikacji werbalnej – wiara ich rodziców lub wspólnoty, która im towarzyszy. Istotnym zadaniem parafii jest wspieranie rodziców w ich wysiłkach na rzecz podtrzymywania życia sakramentalnego dzieci z niepełnosprawnościami oraz towarzyszenie im na wspólnej drodze wiary.
62. Istotne jest, aby szczególną troską katechetyczną otoczyć dzieci i młodzież uczęszczające do specjalnych szkół i ośrodków szkolno-wychowawczych. Za katechezę w takiej placówce odpowiedzialny jest proboszcz parafii, na terenie której się ona znajduje.
63. Zaleca się także, aby osoby realizujące katechezę specjalną pogłębiały stale formację duchową i intelektualną, aby poszukiwać nowych form przekazu i odpowiednich metod, które pomogą osobom niepełnosprawnym spotykać się z Chrystusem.

X. KATOLICKIE PLACÓWKI OŚWIATOWE

64. Wydziałowi Katechetycznemu zaleca się troskę o istniejące i powstające w diecezji katolickie placówki oświatowe, w celu zachowania w prowadzonej przez nie działalności dydaktyczno-wychowawczej nienaruszonej wiary i chrześcijańskich obyczajów oraz wzmacniania życia religijnego uczniów i nauczycieli.
65. Zachęca się parafie, instytuty życia konsekrowanego i stowarzyszenia życia apostołskiego, w których charyzmacie zawiera się działalność wychowawcza dzieci i młodzieży, a także stowarzyszenia katolików świeckich działające w diecezji, do zakładania i prowadzenia przedszkoli i szkół katolickich na wszystkich poziomach kształcenia.
66. Katolickie placówki oświatowe, oprócz swojej chrześcijańskiej specyfiki w procesie nauczania i wychowania, kierują się obowiązującym prawem oświatowym.

67. Zachęca się, aby postaci ich świętych i błogosławionych patronów były uwzględniane w realizowanych w nich programach wychowawczych.